

Arrest

nr. 219 622 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 november 2016 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 185 678 van 20 april 2017 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 13 juli 2017 richt de verzoekende partij zich tot de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen om een huwelijksaangifte af te leggen.

1.5. Op 13 juli 2017 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 14 juli 2017 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de voltrekking van het huwelijk uit te stellen wegens onderzoek naar een schijnrelatie.

1.7. Op 25 september 2017 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.8. Op 3 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 6 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 6.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/04/2017 en 26/09/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatische verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 74/3, 74/11, 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) "op zichzelf en/of in samenhang met" artikel 13 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel:

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in de stellen waarover zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat volgens verzoeker de overheid de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en daardoor de bestreden beslissing op twee vlakken onvoldoende/niet afdoende heeft onderzocht en gemotiveerd: Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

" Onverminderd of meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11°, 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

"Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het E. V.R.M. De vreemdeling die het voorwerpt uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non-refoulement. Artikel 3 van het E. V.R.M. dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006)" (Pari. St., De Kamer, Doc 53 2555/01, pag. II)

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van verzoeker met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde conform te handelen met artikel 7, §1 van de Vreemdelingenwet.

Volgens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te eerbiedigen bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 van de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het gegeven dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf de motiveringsverplichting voortvloeit dat dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

Verzoeker dient te stellen dat hij wel degelijk een paspoort heeft getoond. Verzoeker voegt dit aan stukken toe. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoeker over geen geldig paspoort zou beschikken

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers een mogelijkheid kunnen bieden te toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

Volgens het nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers alsook het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change. ⁵⁸

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. ⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷"

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

""The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23,712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with

increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province, and Tiring Kot, Uruzgan Province. International and Afghan air support and the deployment of Afghan special forces remained critical to the holding of these cities. In late November, the Taliban captured the Ghorak district administrative centre of Kandahar Province, bringing to 14 the total number of districts claimed by the Taliban to be under their control. In addition, the control of a number of districts has been contested, with some reports claiming an increase in the percentage of Afghan territory under Taliban influence. The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent of all security incidents, the majority of which were initiated by the Taliban. Improvised explosive device attacks continued to decline in 2016, however, and were 25 per cent lower than during the previous year.

[...]

Between 18 November 2016 and 14 February 2017, the United Nations recorded 5,160 security-related incidents. This represents a 10 per cent increase compared with the same period in 2015 and a 3 per cent increase compared with the same period in 2014. The number of armed clashes recorded in January 2017 increased by 30, compared with January of 2016, and reached 1,877, the highest number recorded by the United Nations for that month. Improvised explosive device attacks increased by 11 per cent compared with the same period in 2016." (UNGA, 3 March 2017, p. 3-4)

"Armed conflicts in Afghanistan intensified and expanded more than previous years in 1394. Insecurity spread in most parts of the country and affected the life of the majority of the civilians directly or indirectly. During this period civilian suffered severe casualties. Based on the findings by the AIHR C, the highest level of civilian casualties was recorded in the year 1394.

The total number of civilian casualties exceeded 9431 people (3192 deaths and 6302 injured) which shows 17.8 percent increase compared to that in 1393. Based on findings by the AIHRC, 8005 people were killed or injured in 1393. Out of them 3071 people were killed and 4934 people got injured. [...]

According to the report, out of 9431 deaths and wounded, 4642 of them are men, 775 are women and 1116 of them are children, while the age and gender of 2898 of them are not specified. "(AIHR C, 1 August 2016, p. 12)[xviii]

"Between 1 January and 31 December, UNAMA documented 11,418 civilian casualties (3,498 deaths and 7,920 injured); marking a two per cent decrease in civilian deaths and six per cent increase in civilians injured. These figures amount to a three per cent increase in total civilian casualties compared to 2015. [...]

Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [M]ajor security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]. " (SIGAR. 30 July 2017. p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas -particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others — the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons — mainly mortars — by Pro-Government Forces.

UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements. " (UNAMA. July 2017. pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) — or 43 per cent of total civilian casualties — to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) — or five per cent — of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements. " (UNAMA. July 2017. p. 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33

civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from airstrikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party. " (UNAMA, July 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties. " (UNAMA, July 2017. p. II)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016—a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties. " (UNAMA, July 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two -track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qalah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province. " (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)"

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.

Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toon immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

Er kan in de betreden beslissing geen enkele motivering geworden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. De situatie in Afghanistan is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 EVRM schenden.

Artikel 3 EVRM bepaalt immers 'niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218)

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing töt uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoirs d'appréciation" (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland)

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388)

Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaat van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Tweede onderdeel:

Zoals hoger aangehaald is verzoeker verloofd met mevrouw B.M. (...) geboren te Kabul op 13 april 1995.

Op 13 juli 2017 bevestigt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen dat verzoeker en diens verloofde, mevrouw M.B. (...)geboren op 13.04.1995 te Kabul hun huwelijk voorzien hebben op 31 juli 2017. Bij brief van 14 juli 2017 wordt aan verzoeker en zijn verloofde meegedeeld dat het huwelijk wordt uitgesteld tot 1 oktober 2017. Bij brief van 20 september 2017 wordt aan verzoeker en zijn verloofde meegedeeld dat het uitstel verlengd wordt met drie maanden tot 31 december 2017

Tot op heden heeft verzoeker geen kennis van een negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

De Raad van State heeft reeds het volgende geoordeeld: (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de vreemdelingenwet: (...) Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de besteden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat "

Derhalve is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verwerende partij lijkt het niet te betwisten dat verzoekers aanvraag tot huwelijk lopende is. Noch betwist de verwerende partij dat verzoeker in België een verloofde heeft. Derhalve heeft verzoeker in België sedert enige tijd het centrum van zijn belangen opgebouwd.

In de gegeven situatie doorstaat het bevel tot het verlaten van het grondgebied de evenredigheidstoets niet. Gelet op en in het licht van de veiligheidssituatie in Afghanistan kan verzoeker onmogelijk verwacht om naar Afghanistan terug te keren en aldaar een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. Het is voor verzoeker raadsel waarom hij hier in België niet mag wachten.

Verzoeker meent dan ook dat hij een verdedigbare grief heeft, namelijk een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM: omwille van de precaire situatie in Afghanistan, en omdat verzoeker gedurende enige tijd een privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld in België. Sedert zijn aankomst in België ontwikkelde hij een privé- en familieleven. Het is duidelijk dat de verwerende partij een beoordelingsfout

heeft gemaakt. Ten onrechte motiveert de verwerende partij niet inzake verzoekers band met zijn verloofde en de schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker acht het nuttig te verwijzen naar een recent arrest. van uw Raad d.d. 26 januari 2016 nr. 160.799 waarbij uw Raad o.a. aandacht schonk aan het ontwikkelde privé-en familieleven:

Le Conseil observe ensuite que la requérante est arrivée en Belgique à l'âge de deux ans et se trouve depuis seize ans sur la territoire belge où son séjour Était, pour une très grande partie de celui-ci, tout à fait légal Le Cotisé constate également que la requérante y a développé durant cette longue période une vie privée et familiale, constituée notamment d'une scolarité, par ailleurs, toujours- en cours. Dans de telles circonstances, la partie défenderesse n'a pu, sans commettre une erreur manifeste d'appréciation, considérer que l'éloignement de la requérante, même temporaire, ne constituait pas une violation de l'article 8 de la CEDH.

La partie requérante établit donc que l'exécution de l'ordre de quitter le territoire du 18 Janvier 2016 induirait une Violation de l'article 8 de la CEDH.

3.7. Le grief soulevé au regard des articles 3 et 8 de la CEDH étant sérieux, la partie requérante conserve un intérêt à agir à rencontre de l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 18 janvier 2010.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing behept is met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd ten onrechte niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 en 8 EVRM gerealiseerd.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 74/3, 74/11 en 74/17 van de Vreemdelingenwet aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Eveneens wordt gewezen op de toepassing van 74/14 van de Vreemdelingenwet betreffende de termijn voor vrijwillig vertrek en wordt gemotiveerd in feite dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan twee vorige bevelen en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij de intentie heeft te huwen, doch dat dit haar geen automatisch recht geeft op verblijf, dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst om een visum te verkrijgen vanaf het moment dat de huwelijksdatum is vastgelegd.

De verzoekende partij betoogt dat gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen dienen gerespecteerd worden en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij oplegt rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden, dit dient te blijken uit de bestreden beslissing, *quod non*. Zij meent dat een loutere verwijzing naar het feit dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort niet volstaat, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een motiveringsplicht voortvloeit dat dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog, doch geenszins aangeeft met welke concrete elementen, die blijken uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en niet heeft over gemotiveerd. De Raad stelt vast dat nergens uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er sprake zou zijn van minderjarige kinderen of dat de verzoekende partij lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Wat betreft deze elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij aldus niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn. In het verzoekschrift maakt de verzoekende partij wel gewag van een gezinsleven.

Waar de verzoekende partij aldus van mening zou zijn dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent haar gezinsleven op het Belgische grondgebied, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de hiervoor weergegeven motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het door de verzoekende partij ingeroepen gezinsleven op het Belgische grondgebied, doch hierover oordeelde dat het feit dat zij de intentie heeft om te huwen haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgesteld is. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met of zou gemotiveerd hebben over het gezinsleven van de verzoekende partij.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in haar regio van herkomst, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting gesteund is, gelet op het feit dat de bestreden beslissing genomen wordt slechts 2,5 maand na de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de tweede en laatste asielaanvraag van de verzoekende partij, waarin een analyse wordt gemaakt van de voormelde veiligheidssituatie. Het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft dan ook betrekking op motieven die zij reeds in haar asielprocedure heeft aangehaald. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing nogmaals verwacht de motieven te lezen die terug te vinden zijn in de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen grondslag biedt voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Zoals zal blijken uit wat volgt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er tussen de beoordeling op 25 september 2017 door het Commissariaat-generaal en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2017, de *in casu* bestreden beslissing, dermate ingrijpende wijzigingen hebben plaatsgevonden of nieuwe elementen aan het licht zijn gekomen waardoor de verwerende partij gehouden was hiermee in het licht van artikel 3 van het EVRM rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.4. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De aangevoerde schending van de voormelde beginselen wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikte over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hoewel de verzoekende partij, blijkens de stukken van het administratief dossier, kan gevolgd worden dat zij een geldig paspoort heeft getoond – wat ook door de verwerende partij wordt erkend in de verweernota – gaat zij er aan voorbij dat eveneens gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij niet in bezit was van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist en volstaat om de vaststelling dat de verzoekende partij niet beschikte over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten te schragen en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt in die zin een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.6. In verband met het bepaalde in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, betoogt de verzoekende partij ook dat de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren alsook dat een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt. Zij wijst op het nieuwe UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 9 april 2016 waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers alsook het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, dat ook uit het rapport *“General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”*, geüpdatet op 3 augustus 2017 een stijging van het geweld in Afghanistan blijkt. Zij betoogt dat ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan allesbehalve rooskleurig is, dat de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. Zij meent dat de objectieve informatie meer dan voldoende aantoonst dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd, dat ook de overheid de veiligheid van de burgers niet kan garanderen, dat het geweld dat er door terroristen wordt uitgevoerd, zorgt voor een onzeker bestaan in het land. Zij meent dat in de bestreden beslissing geen enkele

motivering kan teruggevonden wordt dat rekening werd gehouden met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en haar streek van afkomst. Zij stelt dat zij het voorwerp uitmaakt van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Volgens de verzoekende partij is de situatie in Afghanistan in ruime mate verslechterd, waardoor een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan artikel 3 van het EVRM zal schenden. De verzoekende partij stelt dat het vaste rechtspraak is van de Nederlandstalige kamers van de Raad dat een onderzoek met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM. Zij meent dat de verwerende partij bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van alle gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dat hieruit volgt dat de Belgische staat aldus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is. Zij wijst er nog op dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij herhaalt dat dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing op geen enkele manier werd gerealiseerd, dat van de verwerende partij redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij door dit na te laten, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat er *in casu* sprake is van een uitvoering van een gedwongen verwijdering.

Waar de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering kan teruggevonden worden dat rekening werd gehouden met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en haar streek van afkomst, wijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld onder punt 2.2.

Voorts wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 november 2016 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, beslissing die bevestigd werd door de Raad bij arrest nr. 185 678 van 20 april 2017, en dat het Commissariaat-generaal op 25 september 2017 een beslissing heeft genomen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, waarbij werd vastgesteld dat in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt, doch dat *in casu* geen dergelijke elementen voorliggen. In voormelde beslissing van 25 september 2017 wordt een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij onder meer gewezen wordt op UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 9 april 2016 en wordt de veiligheidssituatie in de provincie Kabul beoordeeld, regio waarvan de verzoekende partij volgens haar verklaringen afkomstig is.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, “*een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15, a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

De verzoekende partij, die geen persoonlijke elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, doch op dit punt enkel bronnen betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul aanhaalt, toont op geen enkele manier aan dat in de periode tussen de afwijzing van haar laatste asielaanvraag op 25 september 2017 en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten er elementen zijn die een andere beoordeling dan deze door de bevoegde asielinstanties gemaakt kan verantwoorden.

De Raad herhaalt dat in de beslissing van 25 september 2017 een analyse wordt gemaakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij onder meer gewezen wordt op UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 9 april 2016 en de veiligheidssituatie in de provincie Kabul wordt beoordeeld, regio waarvan de verzoekende partij volgens haar verklaringen afkomstig is. Door enkel opnieuw te verwijzen naar de voornoemde Guidelines, die aldus reeds betrokken werden in de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, toont de verzoekende partij niet aan dat er elementen zijn die een andere beoordeling dan deze door de bevoegde asielinstanties gemaakt kan verantwoorden. Hoewel het andere rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst geüpdatet werd op 3 augustus 2017 en informatie bevat over de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul in de eerste zes maanden van 2017, toont de verzoekende partij niet aan dat de informatie in het voormelde rapport een andere beoordeling over de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald Kabul kan verantwoorden dan deze door de bevoegde asielinstanties gemaakt op 25 september 2017, op grond van informatie uit de *“COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province”* van 25 april 2017. Zij beperkt zich tot het citeren van enkele paragrafen uit het rapport zonder aan te tonen uit welke informatie zou blijken dat de informatie van 25 april 2017, waarop de veiligheidsanalyse van de bevoegde asielinstanties gebaseerd is, niet langer actueel zou zijn. De verzoekende partij betoogt dat uit de berichtgeving blijkt dat de huidige situatie in Afghanistan allesbehalve rooskleurig is, dat de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. In zoverre de verzoekende partij aldus zou wensen voor te houden dat de informatie van april 2017, waarop de veiligheidsanalyse van de bevoegde asielinstanties gebaseerd is, niet langer actueel is, gelet op het feit dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan, wijst de Raad erop dat uit het rapport geüpdatet op 3 augustus 2017 dat informatie bevat over de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul in de eerste zes maanden van 2017, blijkt dat tussen 1 januari en 30 juni 2017, UNAMA een minieme ‘daling’ in het aantal burgerslachtoffers (doden en gewonden) vaststelde. Over de provincie Kabul wordt gesteld dat deze ‘blijvend’ het hoogste aantal burgerslachtoffers telt, hoofdzakelijk in Kabul stad. Uit voormelde informatie blijkt dan ook niet dat het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan en meer bepaald in de provincie Kabul in de eerste zes maanden van 2017 dermate gestegen is dat er aanwijzingen waren dat de beoordeling van de veiligheidssituatie op grond van informatie die dateert van april 2017, niet langer actueel was.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat het onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing op geen enkele manier werd gerealiseerd, dat van de verwerende partij redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.7. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat zij verloofd is met mevrouw B. M., dat op 13 juli 2017 de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen bevestigt dat zij en haar verloofde hun huwelijk hebben voorzien op 31 juli 2017, dat bij brief van 14 juli 2017 aan haar en haar verloofde wordt meegedeeld dat het huwelijk wordt uitgesteld tot 1 oktober 2017 en dat bij brief van 20 september 2017 aan haar en haar verloofde wordt meegedeeld dat het uitstel wordt verlengd met drie maanden tot 31 december 2017. Zij stelt geen kennis te hebben van een negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zij wijst op rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM en stelt dat het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Zij stelt dat de verwerende partij niet lijkt te betwisten dat haar aanvraag tot huwelijk lopende is, alsook niet dat zij in België een verloofde heeft, dat zij derhalve in België sedert enige tijd het centrum van haar belangen heeft opgebouwd. In de gegeven situatie doorstaat het bevel, volgens de

verzoekende partij, de evenredigheidstoets niet. Zij betoogt dat van haar gelet op en in het licht van de veiligheidssituatie in Afghanistan onmogelijk kan verwacht worden dat zij naar Afghanistan terugkeert en aldaar een visum krijgt vanaf de datum van het huwelijk, dat het voor haar een raadsel is waarom zij niet in België mag wachten. Zij meent dat zij een verdedigbare grief heeft omwille van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM omwille van de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan en omdat zij gedurende enige tijd een privé- en gezinsleven ontwikkeld heeft in België, dat zij sedert haar aankomst in België een privé- en familieleven ontwikkelde. Zij meent dat de verwerende partij een beoordelingsfout heeft gemaakt, dat zij ten onrechte niet motiveert in verband met haar verloofde en de schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit het arrest van de Raad nr. 160 799 van 26 januari 2016.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in verband met het bepaalde in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, betoogt dat de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte niet motiveert in verband met haar verloofde en de schending van artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 2.2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner wordt betwist of weerlegd. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven wordt *in casu* zodoende aangenomen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari

1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 89).

De verzoekende partij toont evenwel niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zodat er *in casu* geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met haar betoog dat zij de intentie heeft om te huwen, dat het huwelijk wordt uitgesteld, dat zij tot op heden geen negatieve beslissing kreeg van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat zij sedert enige tijd het centrum van haar belangen in België heeft opgebouwd, dat zij in België gedurende enige tijd een gezins- en privéleven heeft ontwikkeld, toont zij de aanwezigheid van hinderpalen niet *in concreto* aan. In zoverre de verzoekende partij van mening zou zijn dat het wachten op een beslissing betreffende haar intentie te huwen een hinderpaal vormt voor terugkeer, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hieromtrent motiveerde dat de verzoekende partij naar haar land van herkomst kan terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

Gelet op het gestelde in punt 2.6. toont de verzoekende partij evenmin aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, meer bepaald in haar regio van herkomst de provincie Kabul, het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan.

Wat de intentie om te huwen betreft, wijst de Raad erop dat deze intentie hoe dan ook de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft, zoals door de verwerende partij terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op een gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke

formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De verwerende partij kon dan ook in het licht van artikel 8 van het EVRM terecht motiveren dat de verzoekende partij kan terugkeren naar haar land van herkomst om een visum te verkrijgen vanaf dat er een huwelijksdatum is vastgelegd.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, blijkens de nota met opmerkingen, op 12 december 2017 de toelating kreeg van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen om te huwen, na positief advies van de Procureur des Konings en, blijkens de verklaringen van haar advocaat ter terechtzitting, intussen gehuwd is. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij, die niet onderworpen is aan een inreisverbod, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier, op grond van haar huwelijk, de mogelijkheid heeft een visum op grond van gezinshereniging aan te vragen. De Raad herhaalt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

De verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu, daargelaten de vaststelling dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van het evenredigheidsbeginsel of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Ook een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

2.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. De Raad merkt nog op dat aangaande de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM, dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM *“op zichzelf en/of in samenhang met”* artikel 13 van het EVRM, maar uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt.

2.10. De Raad merkt ten slotte op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

2.11. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER